

Учительтъ погледна дѣцата. Момчетата бѣха развълнувани, а нѣкои момичета плачеха. Той взе всичко, което му подаваха и го занесе на Саша. Но тя нищо не искаше и все плачеше. Той, доколкото можа, я утѣши, а самъ отиде въ класъ и каза да четатъ молитва. Щомъ свършиха молитвата, учительтъ тихичко доведе въ класъ Саша.

Саша дълго се срамуваше слѣдъ този случай да погледне въ очитѣ учителя.

Но нито той, нито ученицитѣ ѝ напомнюваха за това, което се бѣ случило. Пакъ и не биваше да ѝ се напомня. Отдѣ да знаеха попрѣди, че тя е гладувала, че е краля отъ гладъ? Момичетата — другарки я обикнаха и често ѝ даваха да яде отъ това, което си донасяха отъ кѣщи. Но тя рѣдко взема, макаръ, че често минава съ сухъ хлѣбъ.

Тази година тя ще издържи прогимназиаленъ изпитъ и ще излѣзе отъ училище умно и честно момиче.

